

ДІЛО

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 16., II пав.
Комто почт. шваб. 26.726
Адреса тел. „Діло—Львів“
Число телефону 565
Реконсція редакція не анертає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно 5— К.
квартально 15— „
піврічно 28— „
щорічно 56— „
у Львові (без доставки):
місячно 4— К.
квартально 12— „
піврічно 22— „
щорічно 44— „
в Німеччині:
піврічно 28— М.
щорічно 56— „
За зміну адреси платити ся 30 с.

Ціна оголошень:
Рекламні оголошення, довільної форми, розміром 60 с. на рядок, в день першого виходу, в редакційній частині номера або на окремій сторінці, за умови попередньої оплати, коштують: за перший день 1 рубль, за наступні дні 50 центів.
Оплата поштових витрат за кордоном.
Оплата поштових витрат у Львові 16 с. на провінції 20 с.

Видає: Видавничий Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Вацлав Панейко.

ЗА УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ АВСТРО-УГОРЩИНИ.

Ірредентизм не лежить в інтересі наших, ні осередних держав, ні Української Республіки. — Домагане української державної формації в Австрії.

(В. П.) Львів, 13. лютого 1918.

Навіть незалежно від берестейського мира в Україною політичні й воєнні відносини на всіх фронтах в четвертій році війни такі, що існують і цілість Австро-Угорщини, а тим більше її належність українських земель Галичини, Буковини й Угорщини до складу цієї монархії, нині являється такою вихідною точкою, від якої всі сторони — ся монархія і українські горожани — мусять виводити політичні висновки на будучність — уже найближчу. Принцип самоозначення народів у с'м значіно, як його підняла була російська революція, не встояв в своїй повній силі й теоретичній чистоті, яка не спиновала ся навіть перед розбиванням границь давно існуючих державних творів; надії західних і східних верогів Австро-Угорщини на остаточну ліквідацію цієї монархії шляхом національного розкладу її на її національні складники не здійснили ся і війни і — се нині напевне можна сказати — не здійснять ся. Існують і будучність Габсбурської монархії, зложена в ряду народів, нині забезпечена, і то не тільки на найближчий період часу. Українські землі цієї монархії остануть ся в її складі й надалі, а обі сторони, Австро-Угорщину й Українську Республіку, заставляє сила реальних обставин жити не тільки в згоді, а й у приязні з собою, і усувати на бік усе те, що могло би ся коначну, із взаємності інтересів спадену приязнь кадрамуть або загрожувати.

З факту цього природною логікою випливають як для нас, горожан цієї монархії, так і для відповідальних керівників її многоважних політичних висновки задачі й обов'язки.

Першою і начальною задачею обох сторін мусить бути одно: не допустити до розвитку національно-політичної ірреденти. Не допустити до ірреденти се — в ХХ столітті і після досвідів цієї війни — значить стільки, що вирвати її корінь в самім засвоєнню. А вирвати корінь ірреденти нині можливе тільки одним єдиним шляхом: шляхом сотворення відділення від матірнього їя галузі великого народу таких відносин в границях іншої держави, щоб галузь ся мала поза межами своєї національної державності — мале сказати: повний еквівалент національних прав і політичних впливів, рівний тій мірі прав і впливів, яку має національна держава, — а крім того ще й надвишку прав і свобод, висшу понад ту міру ідеальних і матеріальних лібр, які має своїм горожанам держава національна.

Надвишку таку, а не сам тільки еквівалент, має своїм Французи, Німці і Італійці в швейцарській федерації: кождий горожанин Швейцарії, якої він народності і не був би, знає, розуміє і відчуває, що в своїй Швейцарії він має не тільки всі ті національно культурні можливості, які мають його одноплемінники в суміжних національних державах, а що він має в Швейцарії ні сабду ірредентизму, а найбільший германський, Львівський чи Женевський французь-

кого племені готовий стати з оружжя проти Франції, коли-б вона тільки схотіла „визволити“ його країну із швейцарської федерації.

Повної міри українського народопривства в веденій області Східної Галичини, Лемківщини й північно-західної Буковини домагаємось ми нині від Австрії, а дати її нашому народови лежить в інтересі наших рівно як в інтересі цієї Монархії і України. В інтересі наших тому, що тільки чоловік незалежний або вкорі міг би бажати своїму народови того внутрішнього розстрою, того ретрачування сил і того зверхнього розбиття, які неминуче, завжди і без винятку несе за собою стан національного ірредентизму кождій побитій ірредентизмом країні. А в інтересі Австро-Угорщини й України тожу, що держави ці на тепер і на довгі часи присуджені обставинами жити у взаємній довірі і взаємній дружбі, — дружбі, якої не могла би не розбити українська ірредента.

Одним словом: програма Австрії і програма наша в сій неворотній хвилі історії мусять бути осмевана на ширім і неуканім стремління сепарати українському народови в сій монархії як найповнішу міру українського державного народопривства на тих областях цієї монархії, на котрих українське плем'я живе етнічною масою. Українська більшість мусить нарешті стати господарем на своїй землі, сліди чужинського панування мусять бути стерті, а польським і иншим меншостям в українській державній формації повинні бути забезпечені права меншостий — в мірі повній, але й не висшій від тої, яка їм після їх дійсної, не фантастичної, чисельної сили прислугоє.

Український Львів і мир в Україною.

Львів, дня 13. лютого 1918.

Вчера, 12. с. м. відбули ся в салі „Бесіди“ збори, скликані Організацією Українців м. Львова для полегдження організаційних справ. Тим часом зайшла переважна подія закінчення мира в Україною і тому збори, змінивши порядок наради, дали передовсім єдиноклісний вислів по чувань львівської української громади під нинішню історичну хвилю.

Збори, на які явилось поверх 200 найважливіших Львівян всіх верств і заводів, відкриті іменем організації о. сов. Стефанович, по чім до президії вибрано п. д-р. д-ра Федка, радника двору Баранського та надрадника Кшищевича. Секретарював судья д-р Пежанський. На внесенє погла д-ра Цегельського звинено порядок наради як першу точку поставлено: „Становище Українців м. Львова в справі мира в Україною“.

Посол д-р Л. Цегельський поставив до цієї точки осью резолюцію:

„Збори мужія довіря Організації Українців міста Львова під глибоким вражінням вистки про закінченє мира між Україною і осередними державами заявляють:

1) Українці міста Львова без ріжної партії і станив антають в одушевленнєм остаточне

признанє української держави як також се, що через закінченє мира з Україною зроблено початок до приверненя загального миру;

2) З окрема витають Українці міста Львова як акт історичної справедливости, що староукраїнську многострадальну Холмську землю і Підляше, котрі від зараня історії східної Європи входили в склад староукраїнської держави аж до її занепаду та по нинішній день заселені українським народом, навед повернено матірному країни, Україні, — хоч на жаль частина Підляша зі староукраїнськими містами Білзськ і Дорогичин остала поза межами Української держави і національна її будуччина тяжко загрожена.

Львівські Українці дають вислів своїй надії, що мир закінчений між почвірним союзом і Українською Народною Республікою на основі права самоозначеня українського народу стане підставою до навязаня добрих відносин між Україною і осередними державами.

3) Бажаючи жити в згоді з народом польським, Українці міста Львова з усім натиском мусять відверти безпідставні польські ітеріалістичні претенсії та посягненя на яку небудь часть української землі — з окрема на Холмщину, Підляше чи українську Галичину. Мир між народами польським і українським може настати лиш тоді, коли і край Галичина буде поділений відповідно до національних відносин та кля що є охвотущим бажаннєм всіх Українців — українська територія Габсбурської монархії буде конституована як окрема державна організація в зв'язі з Габсбурською монархією.

4) В хвилі, коли в наших сусідній постола українська держава та коли ся держава в імя справедливости привнала дрібним польським меншостям України певну національну рівноправність і автономію, львівські Українці вважають актом насильства над собою та провляцією всего українського народу, коли при покладуванню до життя т. зв. тимчасової Ради м. Львова 20 проц. герожан української народности признано лиш 6 проц. заступництва в сій Раді. Проти сього разячого насильства закладають Українці міста Львова голосний протест і звинують своїх заступників у тимчасовій Раді м. Львова заняти відповідне сьому становище.

5) Збори уважають свою президію вислати до Його Величества Царя депешу з висловом подяки за закінченє мира з Україною і з окрема з висловом горячої подяки за поверненє Холмщини Україні і висловом надії, що український народ в Австрії осягне свою державність через приверненє колишнього українського королівства Галичини“.

До цих резолюцій поставив ред. д-р Мик. Лозинський ще осью:

„Збори Українців міста Львова визнають свій горячий привіт і глибоку подяку Українській Центральній Раді, Українській Раді Народних Міністрів та Українській Мировій Делегації за закінченє мира, що ставить Україну в ряд держав культурного світа“.

Огсі резолюції пп. Цегельського і Лозинського, як також депешу до Монархи признано по короткій дискусії єдиноклісним через аклямацію, єред окликів „славію“ та гучних одлесків.

З черги приступлено до справ організаційних. По довгій дебаті на внесенє п. Ігната рішено остаточний вибір організаційного комітету на короткий час віддежити, а підготовленє його та скликанє нових зборів поручено комісії в склад котрої увійшли: оо. Білзський і Василів та пп. Добрянський, Ігнат Березовський, Макарушкова, Пісецький, Пшепюрський, Пальків і пос. Цегельський. Огсей комітет збереть ся на народу в патніцю 15. с. м., о год 6 вечером на „Бесіді“, та скличе по кількох днях нові збори Українців м. Львова в цілях остаточного вибору організаційного комітету.

ХОЛМЩИНА.

Національні відносини.

Львів, дня 13. лютого 1918.

Мировий договір між осередними державами та Українською Народною Республікою, прилучуючи до України Холмщину, викликав серед галицької польської суспільності яриб обурення. Часописи голосять в один голос: ось відкрюють частини вже не історичної, а етнографічної Польщі!

Дивувати ся окликав обурення у так екстремно імперіалістичного народу, як є Поляки, не легко. Сеж відпадає від змирного ведіння історичної Польщі чи не передостанній кусень непольської землі. Грозить Полякам отсе, що їх замкнуть у тісні їх етнографічні границі, яких вони не тільки що не всіли розширити, але й причинили ся до їх звуження від заходу, ганяючись базоглядно за легкою наживою на розбитім Татарвою Сході. Держава в етнографічних границях — отсей ідеал кожного Українця, є для Поляків страшним ударом!

Щоби замаскувати свій імперіалізм, голосять отсе Поляки що Холмщина се частина сутопольської етнографічної території, повликовують ся на її переважно католицький характер, згадують за гонення й мучення уніятів, так як би се були Поляки, а не корінні Українці і т. п. Про „історичні права до цієї відлічно польської землі“ (з городами і церквами Володимира і Данила!) вже й не вгазувати!

Історичні права рішуть ся історичними фактами. Такі факти, се розбори Польщі та мирний договір 9. лютого 1918. І як булб смішне, колиб нани Туреччина на основі історичних прав зажадала Будапешту, яким володіла довше, чим Польща Київом, так є смішне, коли Поляки на основі історичних прав відкидують собі Холм, Волинь, Підлісся і т. п. Тільки що вони сеї смішности не відчувують.

Ми сьому цілком не винні та й не вло ся нам довше розводитись над сими історичними правами. Нині на першім місци стоїть клич самозвиченя нагодів, тож не які небудь інші, тільки етнографічні основи можуть рішати про політичну приналежність країв і земель.

З того огляду можемо цілком безсторонно сказати, що Холмщина се частина суцільної української етнографічної території, а в ніякім разі польської. Правда, се гранична область України, де польська колонізація та мавпаня флюктууючого вельського елемента буди й є великі та се не змінило й не змінило безсперечного факту, що Холмщина се суто українська територія з автотонним українським населенням.

Усі етнографічні карти й звязані з ними досліди представляють Холмщину як область заселену українським (колись малоруським) на родом. Уже Шафарик (Slovansky paradoris, 1842) тягне польсько-українську межу на Сарнаки, Межиріччє, Радки, Красностав, Щебрешин, Крешів і числять в отсій області 216.000 Українців. Pittix (Ethnographie Russlands 1878) тягне західну межу Українців на Дорогичин, Сідлець, Радки, Красностав, Щебрешин, Білгорай, Крешів і числять 452.000 українського населення. Ту саму границю приймав Величко в своїй народописній карті українського народу (Львів 1893). Флорінский (Славянское племя 1907) приймав за границю лінію: Дорогичин, Венгрія, Межиріччє, Острів, Красностав, Щебрешин, Раків, Біл-

горай, Тарногород, Францев (Карта русскаго населенія Холмской Руси 1909) від границю через Сарнаки, Лосиці, Межиріччє, Радки, Парців, Острів, Пугачів, Красностав, Замостє, Щебрешин, Білгорай, Крешів. Цілком подібний образ представляє карта Niederste в Енциклопедії славянської фільології 1909. І там межа між Поляками й Українцями вде попри Межиріччє, Радки, Пугачів, Красностав, Замостє, Тарногород. Така сама границя є й на виданих в часі війни етнографічних картах Рудницького. Навіть в атласі Польщі Ромера є на мапі мов визначена — вузла, що правда, як всюди инде пелоса української мови!

Всі дотеперішні етнографічні карти без виньку є отже вгідні в сім, що Холмщина належить ще до суцільної української території. Погляньмо на статистичні цифри. Вони се в цілості потверджують, хоч російська урядова статистика при дуже сильних льокальних впливах Поляків все виходила дуже на некористь Українців. Та все таки є всюди безглядна або бодая аглядна більшість Українців. Повіт Біла має 59 проц. Українців, 14 проц. Поляків, 27 проц. Жидів; Костянтинів: 72 проц. Українців, 13 проц. Поляків, 15 проц. Жидів; Володави: 65 проц. Українців, 17 проц. Поляків, 14 проц. Жидів; Холм: 47 проц. Українців, 27 проц. Поляків, 12 проц. Жидів, 14 проц. Німців; Грубешів: 66 проц. Українців, 24 проц. Поляків, 10 проц. Жидів; Томашів: 52 проц. Українців, 37 проц. Поляків, 11% Жидів. Ціла Холмщина має на 13500 км² 1087800 населення: 62 проц. Українців, 20 проц. Поляків, 15 проц. Жидів і 3 проц. інших, головню Німців.

Якже ту говорити про країна суцільної польської території?

До того треба додати, що при твореню Холмської губернії 1912 р. прилучене до неї деякі пограничні польські громади, аби втегнути в нову губернію українські острови. Тепер мировий договір позваляє пограничним громадам вибрати собі державну приналежність. Коли ці пограничні громади прикнуться до майбутньої Польщі, то у всіх повітах Холмщини впадуть процентіві числа Поляків бодая 0 1/4 або й в 1/2 своєї теперішньої величини.

Територія, в якій є ледви 1/2, частина населення польська ніхто на світі крім імперіалістичного Поляка не назве вольською. Кожий прецент Поляків через остаточне розмежуванє ще впаде, то Холмщина буде не менше українська як ціле Королюство Польське конгресове є вольське!

Ратифікація мирового договору.

Львів, 13. лютого 1918.

Мировий договір в Берестю в однім з артикулів постановляє, що мировий договір входить в житє з ратифікацією та що ратифікаційні грамоти мають бути як найшвидше є винісені в Відні.

Під ратифікацією мирового договору розуміють ся потверженє його покликаною до того державною властю. В сій справі австрійська конституція постановляє: „Цісар має начальний приказ над оружною силою, відповідає війну і заключає мир. Цісар заключає державні

договори“. Подібну постанову містить конституція німецького цісарства: „Цісар має право заключати мир, входить в союз з іншими державами, входить в союз з чужими державами“. Отже до монарха, Українська Народна Республіка має ще конституцій, яка містить в собі сьому справу. Найвищою властю Української Народної Республіки є тепер Центральна Рада і до неї належить вирішити до Малої Ради, чи до президія Рада не можемо сказати. Правдоподібно цію дасть президія Рада.

В разумію дотеперішного мирового права мировий договір вступає в силу з ратифікацією. Ратифікаційні грамоти не переступили своїх повноважень, ратифікації приписують подібне значення до рідних прав, як санкції законів у державі.

Мировий договір означає частину ратифікації. Берестейський мировий договір, що ратифікаційні грамоти мають бути винісені „як найшвидше“. Місцем ратифікації ли мир, має предложити ратифікаційні грамоти. Про акт ратифікації буде виготовлено токол.

Мировий договір і парламент.

На основі австрійської конституції мировий договір має бути ратифікований парламентом, бо він є ратифікований в єдиним договором, а торговельні договори належать до компетенції обох парламентів.

Берлінська „Germania“ доносить, що менший парламент буде предложити ратифікаційні грамоти над мирним договором, який перед ратифікованєм потребує парламенту.

Польські „протести“

Львівський „вєжік“. — Протест австрійської німецької демонстрації. — Демонстрація польських „протестів“.

Львів, 13. лютого 1918.

Вчера почали ся у Львові зазначати „протести“ польського „обурення“ з приводу мирового договору в Берестю. Почаючись з почуття виписали тільки у формі „протестів“, се відкиає до „ludu“, щоб означити ся комедіантської формі „протестів“ режисерів і на силу вказати на „обурення“ та робив гнів з той причини, що українська земля вертає до своєї держави.

Вчорашня демонстрація — се „relacyjny“ після Слівійського, який є різкий і патріотичний промов. Мировий договір назвав п. Слівійський документом і зрадою, яка заставила І групи вольського народу до відданости, щоб зониці ся інших „протестів“. Бєсідник висловив ширє і переконанє, що „lud polski“ негодить „dem ukraїńskim“. Тільки сила ляду черкнути те, що десь ставсь і до кожного Полякови відкиаєти ся вівійський предложив зібраням республі-

Холмські традиції.

Холмщина вернула ся до України. Сповмило ся наше давне домаганє, щоби одна з історичних частин української держави повернула ся до нас і нерозривно була звязана з Україною, — завершила ся побідно боротьба, котру від століт від наш нарід на своїх західних окраїнах.

Вже Володимир Великий і Ярослав Мудрий вели свої дружини над Вислу, щоби забезпечити кнївській державі краї за Бугом; Роман Мстиславич вложив голову від Завихостом, розширюючи межі червенської землі; великий Данило ціле житє укріплював, порядкував і культуризував улюблену свою Холмщину. Початки всіх визначніших місцевостей холмської землі звязані з історією княжих часів: Червень, Грубішів, Грабовець, Шешарів (нині Красностав), Верешин вгадують ся що хвилі на сторінках галицько-волинської літописи як „руські“ города, так ся мо як Дорогичин, Мельник і Більськ. Столиця нашої землі, Холм, завдячує свій початок Данилові, котрий його уфортифікував, залюднив і прикрасив величавими церквами і світськими будовами; дотепер ще остали ся славні Данилові вежі коло Столія і Білявина, церковний жузей в Холмі має багато цінних археологічних памяток в княжої епохи. Щоби забезпечити належно західну границю своєї землі, галицько-володимирські князі не вагали ся влучати до неї і мішаних областей, — тому належає до нас деколи і Люблин.

Холмщина була такою визначною етнографічною і культурною індивідуальністю, що навіть по прилученю до Польщі не заперечувано її приналежності до українських земель: за цілий час істнованя польської рїчносполитої вона творила все окрему адміністраційну одиницю, „холмську землю“, що належала до „руського воеводства“ (Галичини), а не до польського люблінського воеводства. Так само північна частина перетворила ся в окреме підаяське воеводство.

При всіх важких перепонах, які принесло чуже панованє, Холмщина довгі столітє задержала свій давний національний характер. І тут, як всюди инде, давна наша культура і політичні традиції знайшли свій захист ври церкві. В XVI і XVII в. живчик національного життя в Холмщині бив майже так живо, як в Галичині і Волини: православні братства і уніятські єпископи сулерничали з собою в сім, щоби як най більше дати свому народови. В Красноставі, Замостю, Більську, Холмі пєвстали середні школи; в Холмі 1643 р. єпископ Методій Терлежкий оснував висшу школу, що мала вже університетську програму. Холм належав тоді до визначніших осередків нашого умового життя; учені владики, звичайно вихованці римських колегій, як Суша і Рилдо полишили по собі певажні наукові праці і кругом ширили просвіту і товариську культуру.

Вагу і значінє Холмщини оцінювала і нова українська держава, що повстала під патрона том запорожського війска У козацьких посольствах і „петігах“, починаючи від Сагайдачного,

все вгадують ся Красностав, Холм, Люблин, церковними і культурними потребам. Хмельницький при будаві своєї землі, ми воесім свідомо означував західні окраїни аж коло Висли, — його слідами ширє ський і Дорошенко і їх ввагали майже вгляді на здійсненє.

Але во століттю справа порішала ся, — Холмщину влучено ще тіснійшею. Відділенє її від Галичини, верешини, що лучили її з іншими українськими, — віддаво її у повне панованє сусіда. Від того часу почав ся занепад землі. Холмщина стала тереном боротьби за свою окремішність, а за чужі справи. Вали тут свої змаганє Варшава і Римське католицитво і православє, а востаннє і русифікація. Так повстало „холмське

В таких відносинах наші традиції були пропасти безслідно. Та став ся „Phoenix tertio redivivus“ такий же учений єпископ Яків Суша свій „Холм“, — таким Феніксом, що втратив ся з своїх попелів, є справді українська Волинь. Немов сон проляже старє українське, як ліхтї примари мивуть ся польське окупаційне дозвілє, — до України приходить знов давний тєсний український мирід.

В бл. п. Осип Кузьмичу тратить Тов. „Дістер“ уай ціла маша громада дуже спосібного ребіг-ника. Покійний предшии бевдітну вдову Стефанію в роду Скморорьську. — Вічя йому памьт!

Війна з Італією.

ВИДЕНЬ (ТКБ). Увидєво доносять таке: На високорівні Семи громад і в області Монте Ассольоне жива гарматня діяльність. На лівіч від Вавьстєми викинули наші війська противника в його ставовиш. При тім полонили 6 офінірів і 170 мужин.

— 16. II. 1918. —

РАВТ

НА ЗАХИСТ НЕДУЖИХ У. С. С. У ЛЬВОВІ.
САЛЯ ТОВАРИСТВА ЛИСЕНКА.
ПОЧАТОК О ГОД. 8. ВЕЧЕРОМ.
ВСТУП ЛИШ ЗА ОКАЗАНЄМ ЗАПРОШЕНЯ.
СТРЕЛЬЦЬКА МУЗИКА.
ДОБРОВІЛЬНІ ЖЕРТВИ
ПРИЙМАЄТЬ СЯ З ПОДЯКОЮ.

711 2-3

О П О В І С Т К И.

Четвєр, 14. лютого 1918.
Н и и і : греко-кат.: Трифона — рамо-кат.: Валєтїн.
В а в т р : греко-кат.: Стрістен, Госп. — рамо-кат.: Фвєстїна.
1. Український Народний Театр Т-ва „Бовіда“ у Львові під управлю Ю. Рубчакєвої. Сяля Тв а ім. М. Лисєнка ул. Шашковича ч. 5.
В пятницю, дня 15. лютого 1918 „За двома заяцями“, комедія в мідч. життя на 4 дії М. Старицького.
В неділю, дня 17 лютого 1918 о год. 3 по пол. по зниженєм цїнах „Перехитрили“, оперетка на 3 дії М. Кропивницького. О год. 7. вечером „Мартин Борула“, комедія на 5 дії Карєнка Карєго.
Бїлетї ранїше набути можна в „Народній Герцєвалї“, в день представляєм при касі від год. 5 п. п. 2-2

На мнєгї запити з провінції пов'язуємо, що реверєнда височини 775 ст. а 102 грудної ширини, майже не ношена с др. продажї за цїну 400 зор. — Можна оглянути кожного дня між 10—12 перед полуднем до 20 лютого. Адміністрація „Дїла“, Львів, Ринок ч. 10 II. п. 631 2-2

Виква жєртє на Сяточні дарунки для бєдних живирїв У. С. С.: Семен Ілїчєвїкє Вїдєшєнїцє 10, І. Давїдовїч Бєшєнє дол. збрєкє при виплатї лєчєтє дїтєскєм 82. о. В. Кєш Сїняє 50, П. Була Дєерїк (збїрка) 10, А. Кужиєва Новосєлї 10, о. І. Мєлїчєвскїй Жукїв (вїд парохїян) 94, М. Очїкєвїч Довго 88, о. С. Гаванскїй Лука 12, І. Лудєйко Любїча кор. 3, Т. Громїнїцкїй Львів 10, М. Мандєї Сєнїтїє 5, М. Ромєновскїй (збїрка) Сєрїє і Кївлячє 100, Е Шарєнєвїч Гнїдчє 5, С. Марушакїєна Кадуш 5, Лєвїцкє і Бєрєвїєвє Жєлєцє 20, Д. Рїмар, І. Альбєрєк Дєбрєвлякїє 10, Горєжєнї гом. Пїдгорєдє (вї спрєдєжї спєжївнїх артїкулє на руцї о. Лєвїцкєго 103, В. Федорєвїч Країє 10, о. П. Чужак Губнї (збїрка) 50, П. Іванїєв Країє 4, о. А. Савчїн Лїчє (збїрка) 240, Флїя Тов. „Сїльскїй Госпєдєр“ Станїслав 200 Юлія Дєнтрїк Пєрєрїєлє 10, І. Бєнїкєво Голєчїє 140, Е. і С. Скморорьскїє Волє зєд. 60, Урєд парохїєлїєнї Рїччє вє Косїє 220 61, П. Фарїна Мєтє. Нєвїдїє 2, о. І. Скморєбєгатїй Довгоєвєкє 5, о. Е. Федорєвїч Жєрєвїє 4, С. Хандєга М. Острєвє 10, о. І. Рєднїцкїй Торєскє 10, Р. Прїстай Тавєскєвїч 117, А. Руднїцкїй Бєгєрєдєвїє 82, Е. Пєвєжєк Зєбїєв 5, А. Гаєвїч Дєрєвїє 5, П. Ячїєв Ожїєвє (збїрка) 260, А. Кєстїшїєн Львів 20, Парохїє Ястрєбїчє 40, А. Зєвкє Угрїєнїє (збїрка) 10, о. Е. Бєрєтїє Рємєнїє 5, Укр. Жївчє Комїтєт Чєрїєвїє 60, М. Цурковскїй Пєрємїшлє 5, о. І. Сєкєлєвїч Пїдєрєвїє 20, о. І. Валєжєк Лєстїєкє 50, К. Гєрєбєлєвїч Дєбрємїдє 60, о. А. Слєпєцкїй Мїчєлєвїч (зєдєлє) 24, о. А. Рєдєвскїй Волєшїєвєкє (зєдєлє) 10, Корнїєв Рїбїчє Карєлєвїч 20, о. Д. Мїгєвскїй Кєльчє 6, І. Колчунїєкє Гєрєвєлєєкє мєлєй (збїрка) 114 70, К. Бєлїчєкє Нїснїчїє (збїрка) 32, Товариствє „Дїєтєр“ 200 П. Мєлєцкїй Сїбїєв 5, д-р Н. Сєбєт Станїслав 20, о. І. Жєрєвскїй Глудчє 10, Юрєк Гємїнїєвїч Бєрєдєє 2.

701 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

АДВОКАТ
Д-р Роман Перфецький
отворив
АДВОКАТСЬКУ КАНЦЕЛЯРІЮ

у Львові — вул. Сикстуська 43 „б“.
709 4—30

НОВИЦІ спеціалїст до стрєжєнє мєнїєй оєвєдї тє жє по 5 кор. штука — вєручєлє докї вєстанє вїєчєс. Вїд-арєднїцїєм оєуєт. — Пєрфєжєрїє, Львів, Сїкєстускє 7. 491в 31—7

Адвокат **д-р Володимир Бачинський**
в пїдгнїцїєх пошукєвє рєчїєвєнєго мєнїєлїєнтє.
Зголєшєнє пїд адрєсєю: Д-р Вєлєдїмїр Бачинскїй
Wien, Parlament. 627 20-7

Студєнтєка П. р. фїд. І уєчєнїє V. кє. бїн. пошукєвє мєнїєкєнїє врєчє в удєрїєвєкє; покєжє сонєчнїєго умєбєлєвєнєго, з єлєктрїєм. Зєлєдєтє чєстє гєтїєвїєкє, чєстє в нєтурєлїєх, пїєлєчє уєвєвє. Зголєшєнє: вул. Пєлєнїєскє ч. 22. II. цєв. 695 3-3

Тов. Госпєд-крєдїтєвє **„Надїє“**
в Болєхєй пошукєвє фїкшєвєго купцє Уєрєзїєкє до вєдєнїє вїдєлєу торєвєлєгєго зє кєнїєлє. Платїє пїєлєчє умєвїє. Дїрєкцїє: Кємїєвїч, Гєцїє. 703 4—3

Вїд 15. лютого пошукєвє помєшкєнїє прїє рєднїє в вїєтєм і постє лїє. Дєскєнїє зголєшєнє уєтєлє або пєсьмєнїє в пєдєчєкє уєдїєнїє до Мїдєнїєскєго Сїєвєзє крєдїтєвєго — Львів, вул. Рускє ч. 3. а. I. 714 2—2

Вєхмїєсгєтє к. мєдєрємєрїє в актїєвїєй службї нєзєкєчєрєвїєкє в пєнїєю або в бєлєдїтнїєю зє вєлє до зїєтє 35 в цїєлє спрєжєнїє, бїлїшїєй покєжє мєнєгєлїєкє. Бєнєчїєлїєкє жїєтє пєрїєшєкє, нє лїєнїєкє нє аєлєгєтєю уєвїєтє. Дєскїє врєлє в фєдєрєфрємїєкє слєтє до Адмїєстрєцїє „Дїєлє“ вїчє „Врєчє“. 717 2—2

Вдовє пїд свєщєннїєкєм прїєчєкє вєдєнє госпєдєрєкє у свєщєннїєкє-вїєкє. — Вїдємїєтє в „Достєкє“ Львів, вул. Рускє 692 5-5

Писарє-кє, жїєнїє(є) пїсєвєбї (єлє) бї глє нє мєшїнїє, шукає: вєрєзє вєдє. Д-р Роман Пєрфєцькїй — Львів, вул. Сїкєстускє 43 „б“. 709 В 4—5

Нова книжка:

Техніка у світовій війні.

Популярнїєй оєлє рїєнїєх вєнїєкїєх вєдрїєдїє суходєтнїєх тє мєрсьєкїєх. — Нїєвєлє ЮРІЄ ЛЄВІЦЬКІЙ.
Бєгєтє сїєлєнїє і рєсумкїє — В кнїжкїє гєвєрїєть сє мїжє мїєлєвїєкє прїє рєзєлїєт, єкєрєнїєт, пушкє, гєнїєлїє, мєдєрїє, крїє, цєнєдєлїєт, покєжє, вєрєбїлїє, куєлєжєкє, дрїємєнїєтє, лїєдєвїєкїє чєчєк, гєнєрєтнїєй тєлєгрєф, турбїнїє, мєтєрїє торєдєк. Цїєлє 2.50, нєлє портє зєчїєлєлє трєбє іє сєтє, нєлє поручєкє 40 сєтє. Вєсїєлє лїєнїє вє гєтїєкє нєзєрєдє прїєслєнєу: Канцєлєрїє Тов. „Прєсвїтє“ Львів, Рїнок 10. 14 10-7

РУСЬКА ШАДНИЦЯ

в ПЕРЕМІШЛІ,
вулиця Нєсєцїєвскє ч. 3.
Прїєймєтє і вїєлєчєє шєднїєкє вкєлєдкє щєдєрєво в гєлєвїєкє урєчїєвєкє. Вєлєдєкє опрєдєлєтєєлєє нє 3½%, почїєнїєчїє вїєкє вїдє слєдєчєго днєя по днє вєзєжєнїє жїє до пєсєлїєнїєго днєя вєрєдє днєєкє вїдєбрєлєнїє. ВКЄЛЄДКЄ в „Рускїєй Шєднїєцїє“ мєжєлє сєлєдєтє оєбєстє в нєшїє товєрєствє, почтєвєнїєкє пєрєдєлєкє, грєшєкєнїє дєлєлєкє чєлєвїєкє почтєвоєй Шєднїєцїє, жїє Дєрєвїєкє Шєднїєцїє нєлєжєтє бєсєлєтєлєє дєстєрчєкє, і в фїзїєчє бєнєкє уєгрєкємєго вє рєчїєвєкє „Рускїєй Шєднїєцїє“.
Удїєлє поєчєкє; а) гїєчєтєчнїєкє шєднїєкє пїєрїєжїєкє амєртїєзєлїєкємє рєтєжїє нє прєтєжє лїєтє 10—45 пїєлєчє вїєбєрєчє вєчєрєчєго; б) нєлє мєлєбєрєдє ефєктїє, і нє єлєкєтє вєкєсєлє. Сєрєдїє поєчєкє пєлєгєдєчїєкє мєжєлєє єдєрє.
Пєрєсєрєдїєчєтє у вєкєлєдєлєєкє поєчєкє в Гєлєвєкємє Зєлєдєснїє крєдїтєєлє в Крєкєвє.
Вєнїєкє інфєрмєцїє і дрєчїєкє уєдїєлєє канцєлєрїє „Рускїєй Шєднїєцїє“ вул. Кєслєцкє, Нєрєлїєнїє Дїє, І. дєкє нєлєжєє бєлєгорєснє в гєлєвїєкє урєчїєвєкє вїє 9—1 гєдє крєкє нєлєчїє і уєкрєлєскїєкє слєтє.
Пїєлєчє 3. 14 уєстєлє „Рускїєй Шєднїєцїє“, лєтєрєвєжєго чєчєкє д. к. мїєнїєстрєлєкє лїєтрїєвїєкєкє сєрєлє вкєлєдєкє в товєрєствє „Рускє Шєднїєцїє“ в Пєрємїшлїє нєлєжєтє сє до мєлєкїєфїє пєрїєрєнїєкє, фєнєдєлїєнїєкє і т. п. єкєлєчєлє, мєлє оєлєє „Рускє Шєднїєцїє“ дєпїєрїєкє оєбєлєкє III. 108—7

КУПУЙТЕ!
Вїдєвнїєчє Товєрїєствє: „Українськє мїєлє“
АНТІН КРУШЄЛЇНЦЬКІЙ
РУБАЮТЬ Лїє
рєвїєстє у двєх томєх
Ілїєстрєцїєкє нє оєлєкєцїє Олєнїє Кудєрїє
Цїєлє 15 мєрєк.
Зємєвлєтїє мєжєлє лїєнїє в мїєнїєгєрїє
Шєчєчєкє у Львовї, Рїнок 10.

Лїєцїтєцїє Кєнїє
Кєнїє здїєнїє до рєбїт пєлєвїєкє і лїєнїє до нєбутє в дєрєдїє лїєцїтєцїєкїє (гєнєдїєрїє кєнїє і пєсєрєднїєкє є мєлє мусєтє мєтє з сєбєю лєгїтїмєлїєкє) чєрєз стєрєтєвє (кємєдїє рєчїєвєнїєкє)

- Лїєцїтєцїє вїдєбудєтє сє:**
1) В шїєнтєлєх кїєнїєкїєх
Судєвє Вїєнїє 20
Рєшїєв, кєсєрнїє кєв. Глєбєкє 15
Ярєслєв (Аппакєсєрнє) 17
Чєрєлєнїє кєлє Гєрєдкє Ягєнє. 12
Мєкєсїємєвїчє кєлє Сємбєрє 22
2) В кїєнїєкїєх стєцїєлєх зємїєтєлєкїєх
Пєрємїєшлє (Schwarz'sche Kas.) 22
К. u. k. Inspizierender d. Pforde...
des Militärkommandos Prazem...
Fröhlich, Ober...
713 2-3

КАЛЕНДАРІЙ
длє УЄЄ. і Укрєнїєв-жєв
нє рїє 1918.
вїдєнїє „Українськєго Жїєчєгє Кємїєтєкє длє рєвнїєкїє“ у Вїєнє.

вєлїчїєнїє 8^о оєбємє 10 аркєшїє, вєкє свїтлїєнєкє, цїєкєвнїє змїєстєм і оєбєкєтєм мєдїєвнїєю чєстїєю, мєжєлє нєбудєтє пєрєдїєкєм нєдїєлєнїєкєм нєлєжєтєлєкє нєлєжєтє нє вїєслїєкє в „Українськємє Дєлє Кємїєтєє фїр вєрвєндєтє Сєлдєтєн“ Wize 17 gegasse 5 T. 6. Прїє бїлїшїєлє зєкєлєчєлєкє сє оєуєст.

Рух поїєдїв у Львові
вєжїєнїє вїд 21. сїчнє 1918. жє до лїєнїє (Чєсє сєрєднє єврєпєйскїє).

Приходять до Львовє		Вїдєлєтє з Львовє	
Краковє: 7:20, [7:40], 9:05*, 1:20, [2:0] 8:15, 9:25, 2:05*.	Крєкєвє: 6:40, [9:30], 3:10, [10:30]	Рєшєвє 3:55.	Рєшєвє: 6:15
Пєрємїєшлє 6:00*	Пєрємїєшлє: 6:15	Тєрєнєполє 5:52, [12:5], 5:52*, 8:00.	Тєрєнєполє: [3:25], 11:25
Чєрнєвєцє: 5:45 [1:10], 6:45.	Чєрнєвєцє: 10:35	Стрїє 7:25, 5:00, 10:10.	Стрїє: 7:30, 10:10
Сємбєрє: 9:15, 9:01.	Сємбєрє: 8:55	Рєвнє рускїє: 6:30, 4:35.	Рєвнє рускїє: 8:55
Сєкєлє чєрєз Рєвнє рускїє [9:45].	Сєкєлє чєрєз Рєвнє рускїє: [8:55]	Стєяновє: 5:31, 6:12.	Стєяновє: [8:17]
Сєкєлє чєрєз Сєкєлєчєкє: [9:45].	Сєкєлє чєрєз Сєкєлєчєкє: [8:17]	Пїдгєсєцє: 12:30, 9:00.	Пїдгєсєцє: 9:00
Яєрєвє: 8:45.	Яєрєвє: 4:45	Ячєвє: 3:48**.	Ячєвє: 9:10

* оєнїєчєкє поїєдїє нєвїєчїєно длє вїєсєчєкє.
** тїєлєчїє до вєслєлєкє іє дєрїєтє Львів-Крєкєвє
Увєгє: Нїєчє пєрє вїд 6:00 вєчєрє до 8:20 чєчє пїдчєрєвнїєнїєкє вїєлєтє. Пєсєлїєнїєчїєкє чєнїє ().
Пєдєнїєкє поїєдїє хєдєтє тїєлєчїє уєчєнїє, нєлє в оєлєдїє нє вєнїєтє вєдїєнїєкєкє шєднїєкє вїєлєдєкє. Нєлє вїєлєдєкє сєчєнїєчїєкє поїєдїє нєлєжєтєлєкє нє прїєслєгєвє пєдєрєжєвєнїєкє пїєдїєкєвєнїєкє.